

Je to zvláštní pocit, když se zničehonic odpoutáte od země a letíte. Autor článku Marek Kožušník nad Bohdalovem. (vlevo)

Na padáku se člověk dostane i tam, kam by jiným způsobem nemohl proniknout. Možná jen jako trénovaný horolezec. (uprostřed)

Barevné nebe poseté pestrými barevnými kapesníčky mezi alpskými štíty. Tak to vypadá, když se sejde víc paraglidistů najednou. (vpravo)

tehdy, když do něj nalitnu a začne mi pipat výškoměr. Pak už se v něm jen snažím udržet, vystoupat co nejvýš a letět dál.

Když se na jaře nebo v létě podíváš na oblohu, uvidíš mraky, takový krásný bílý bochánky. To jsou právě konce stoupavých proudů, kde teplý vzduch z kondenzuje a promění se v páru, v ten mrak. Takže my jsme schopni dostoupat až pod tyhle mraky. Jejich výška se mění podle toho, jaké je zrovna ovzduší, ale u nás v republice je to nejčastěji mezi dvěma až třemi tisíci metry."

Ojedinělá a destruktivní větrná anomálie (část 1.)

Z dálnice jsme sjeli na 119. kilometru, kousek za Jihlavou. Míříme k vesničce Bohdalov, u které už nás čeká Karel Vejchodský se svým týmem. Mám podobný pocit, jako když sedím v čekárně svého zubaře nebo

Přesto jsem kývl, když se mě Charlie zeptal, jestli jsem připravený. Nejdřív jsem ale musel projít rychlokurzem.

"Kromě padáku a sedačky, která je k němu připojena karabinami, mám tadyhle ještě záložní padák," ukazuje. "A samozřejmě nesmí chybět nezbytná prilba a pěnový chránič páteře, kdyby člověk přistál tvrdě. To je základní nezbytné vybavení. Potom potřebujeme přístroje – výškoměr, který ukazuje, jak rychle stoupáš a klesáš, v jaké jsi aktuální výšce. Podle jeho pipání už dokážu odhadnout, co se

Létání jako vrcholový sport

Každý, komu se létání na padáku zdíře pod kůží, se jednoho dne rozhodne směřit síly s ostatními. To je normální vývoj jakéhokoliv sportovce, nejen paraglidisty.

Pořádá se několik soutěží – česká liga, mistrovství republiky či nejprestižnější Světový pohár. Princip většiny závodů je podobný: stanoví se trasa a otočné body. Ty si můžeme představit jako kružnice o průměru 400 metrů, které musí závodník protnout. Délka celé trasy se pohybuje nejčastěji kolem 50 až 100 kilometrů, jednotlivé disciplíny se liší způsobem startu. Trasa letu se dokumentuje GPS záznamem, který pilot v cíli odevzdá. Kdo celou trať uletí nejrychleji, vyhrál. Když do cíle nedoletne nikdo, vítězí ten, který doplachtil nejdal.

Ze země takové závody vypadají moc hezky: vzduchem pluje sto padesát barevných strakatých kapesníčků.

"Tohle soutěžní létání mě ale brzy začalo otravovat," pokračuje Karel Vejchodský. "Cestoval jsem třeba na závod Světového poháru přes půl Evropy, a tam pak týden přšelo. Nebo foukalo víc, než je povoleno. A závod se nekonal. Jediná soutěž, kterou stále létám, je Český pohár paraglidingu. Ten je volnou, celoroční a u nás i nejoblíbenější soutěží – letíš si, kdy chceš a kde chceš, do pořadí se počítají čtyři nejlepší lety za celou sezonu."

S padákem do divočiny

Objížďení závodů Karla Vejchodského brzy přestalo bavit a naplňovat. Jeho pojetí paraglidingu je dobrodružnější, extrémnější a svobodnější. Začal se věnovat expedičnímu létání. Co to znamená? Sbalit padák, batoh s nejnужnějším vybavením pro pře-

žití, vyhládit se na neznámý kopec třeba v brazilské divočině, odrazit se a letět. Kam se doberete, to hvězdách. Co dál? Na tomhle místě nehodněm místě přespat a ráno zase vyrazit na místo, odkud lze odstartovat. Takže v dnešní době dobrodružství není přežití?

"Létat jsem začal ve stepích Kazachstánu, na dovolenou v Kostěch ve Venezuele, třikrát jsem byl v Brazílii," vypráví Karel Vejchodský. "Tohle je prostě svoboda létání. Člověk může rozložit své oázy, seznámit se s novými místy, nic ho netlačí."

I když člověk gloriálně vypravu do odlehlých koutů bez prázdku, jeho vybavení musí být v pořádku. My s tímto musíme navíc vláčet zázračný padák a veškerou další vybavení. S tím se chát na zádech je opravdu příšerný. Plus voda a jídlo. Proto když se balíme na cestu, bereme jenom to

ne naposledy. Ve vnitrozemí kolem rovníku je to úplně plachtařský ráj.

"Ten den jsme plánovali uletět nějakých 240 kilometrů," vzpomíná. "Můj parťák Vlasta Puczek ale zůstal po dvaceti kilometrech na zemi. Zvedl jsem to kousek nad něj, letěl jsem dál. Po vysílačkách jsme řešili, jestli u něj mám přistát. Nakonec jsme se domluvili, že se během dvou dnů setkáme na původně stanoveném místě. Byl to zvláštní pocit. Odletěl jsem a viděl kamaráda na zemi, uprostřed vyprahlé pustiny. Je tam úplně vyschlá krajina, jako z nějakého mexického filmu. Málo vody, řídké křoví. Bůhví, kdy se zase uvidíme."

Vlasta sbalil padák a vydal se najít místo, odkud by mohl vzletnout. Bylo to 4 až 5 stupňů od rovníku, slunce páliło. Vlasta šel zhruba patnáct kilometrů a pak pochopil, že by takhle daleko nedošel. Neměl už skoro žádnou vodu, a tak si lehl do vyschlého řečiště, že si přes den odpočine a v noci vyrazí dál. Na nohou se mu tvořily hrozné boláky, nebyl zrovna v nejlepším psychickém rozpoložení. Lehli si a hned usnul. Najednou ho probudili chlapci s boučačkama, ať rychle vstává. Naštěstí to nebyli banditi, ale policisté. Vizum i pas měl v pořádku, ale stejně musel strávit noc v místním vězení, s místními vězni. Vlasta z toho ale nakonec vyvázl jako celebrita, místníci ho obdivovali – gringa, typka z Evropy. Hlavně holky tam z něj byly hotoví. Stály pod okny věznice a Vlasta jim dával autogramy. Druhý den ho policajti posadili na autobus a večer už jsme byli zase pohromadě."

Čápice a 400 tanků

Za další dobrodružnou cestu, tentokrát do Kazachstánu, vděčí Karel Vejchodský čápům. Zasloužil totiž v rádiu vyprávění o projektu Nová odysea, v rámci kterého sledovali čeští vědci cestu dvou čápů černých až do jejich zimovišť v Indii. Čápice Altyňaj tehdy nad Kazachstánem urazila za jediný den 675 kilometrů.

"Čápi jsou podobně líní jako my lidé," směje se Karel. "Pokud nemusí, nemávají křídla a snaží se udržet v termice. Takže to na nebi nad Kazachstánem nejspíš bude opravdu stát za to. To jsme si přece nemohli nechat ujít."

Jediným problémem pro paraglidisty v Kazachstánu je terén. Čápice mávne křídly a už je ve vzduchu, už se může nechat unášet proudy. Člověk s padákem potřebuje kopec, ze kterého se rozběhne. A ten abyste v kazašských stepích pohledali.

"Nechali jsme si vyrobit naviják, který se nasadí za auto na kouli a pod určitým tahem se odvíjí lanko," vysvětluje. ☺

Paraglidista potřebuje ve vzduchu výškoměr, který ukazuje, jak rychle stoupáš nebo klesáš, a GPS navigaci, která udává polohu, rychlost a směr letu.

nejnutnější k přežití. Musí nám stačit jedny trenky a jedno tričko, zbytek se řeší až na místě.

Nejdřív musíme najít vhodné místo ke startu. S parťákem se domluvíme, kam zhruba poletíme, kde budeme chtít přespat. Jenže let se nakonec stejně začne odvíjet podle toho, co nám příroda dovolí, takže se může stát, že přistanu někde úplně jinde a budu muset třeba dva dny šlapat, než se dostanu na dohodnuté místo. Takže pak člověk bívákuje, rozdělá oheň, nějak přežije. Pohybuje se v místech, kam by se za jiných okolností nedostal. Padák tě donese tam, kde možná ještě nikdo nebyl. Paraglidinový padák je prostě nejdostupnější letadlo, se kterým můžeš cestovat po celém světě. Sbalíš ho na záda a jedeš na druhý konec světa do nějaké zapomenuté země. Tam ho jen rozbálíš a litáš."

Celebrita v brazilském vězení

Do Brazílie se Karel Vejchodský vrací rád. Už tam byl s padákem třikrát a rozhodně

INZERCE 80770

EXIM tours
www.eximtours.cz
tel.: 841 115 115

... lepší je to u MOŘE

EGYPT
TUNISKO
TURECKO
ŘECKO
ŠPANĚLSKO
MALLORCA
BULHARSKO
MALTA
SPOJENÉ EMIRÁTY

